

Ми любимо у прицілі,
ми мріємо у прицілі...
Та скільки ж тієї цвілі,
що мій поглинає край?!
Допоки нам стане сили,
хто знає? Та поки, милий,
з тобою живі та цілі –
цілуй мене, пригортай.

ПОЛТАВІ

Ось і липа квітне пишно,
зеленіє місто втішно,
та неспокій серце тисне...
Як ти тут без мене, місто?
Пам'ятаєш лютий шалий,
рейки, колії, вокзали?
Я тебе лишала білим,
ну а нині – літо спіле,
літо ясне, літо гоже,
літо з присмаком тривожним
і сиреною-журбою...
Скільки не була з тобою,
місто? Вік, століття, вічність?
Квітне липа... Все так звично,
все таке приємне серцю...
Хай ніколи не прийдеться
більш тебе лишати, місто...
Ти – кохання – перше, чисте,
і останнє – дзвін криштальний –
все в тобі, моє фатальне
місто скалок та ілюзій,
місто, де щодня молюся
я про долю краю свого,
місто, де прохаю Бога
залишитись: «Прошу, Боже,
я без міста більш не зможу,

без коріння і кохання...»
Квітне липа – так оманно...

* * *

Кожного з нас убили на цій війні:
шкіра життя старого лежить на дні,
не впізнаю себе та усе навкруг.
Де я, минула? Згинула. Серця стук,
співи, думки і вірші – усе не те.
Те, що було, те вбито. Нове росте,
наче трава з заліза крізь гострий край...
Де ж ти, навік загублений мирний рай,
інших рядків мереживо, інший світ,
тихе життя довершене, спокій літ?
Мить, що летить, мов пір'ячко, вбив снаряд,
знищено весну й літечко в пеклі страт,
більше старим не буде прийдешній світ:
спогади, тільки спогади, тільки сни,
інші зболілі душі і крил кістяк...
Так, як було, не буде, не вийде так,
так, як було, не буде, ніколи, ні –
кожного з нас убили на цій війні.

* * *

Ми ляжемо поряд в високу траву,
щоб нас не узріли цікаві,
щоб ти відчував мене – теплу, живу,
щоб я відчувала тебе наяву –
ніхто не побачить, бо трави...
В очах золотітиме сонячна ртуть,
цілунок вустами плистиме,
і птаха у небі прокреслить маршрут,
і разом забудем війну, мов мару –
і травами станем густими...
Гарячі і спрагли зів'ються тіла